

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA
2005

4. volební období

639/6

Stanovisko

prezidenta republiky, jímž vrátil Poslanecké sněmovně zákon o hodnocení a snižování hluku v životním prostředí a o změně zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů

Prezident republiky

V Praze dne 9. února 2005
Č.j.: KPR 870/2005

Vážený pane předsedo,

využívám své pravomoci dané čl. 50 Ústavy České republiky a **v r a c í m** Poslanecké sněmovně zákon ze dne 21. ledna 2005 o hodnocení hluku v životním prostředí a o změně zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů. Zákon mi byl postoupen dne 26. ledna 2005.

Odůvodnění:

Vracím zákon především ze dvou důvodů. Prvním je jeho vlastní obsah, druhým je skutečnost, že do něj byla účelově a neorganicky připojena část, která s ním nijak nesouvisí.

Svou vlastní podstatou je tento zákon příkladem toho, jak se náš právní řád stále více posunuje do podoby spleti direktiv, snažících se řídit lidské chování do nejmenších podrobností. To je trend, se kterým se není možné smířit.

Hluk je neodstranitelnou součástí životního prostředí člověka, protože je důsledkem aktivního a produktivního života lidí. Snaha hluk beze zbytku odstranit (nebo jej totálně plánovat a regulovat) je neslučitelná se samotnou podstatou svobodné společnosti. Že je nadměrný hluk špatný, je zřejmé a proto také základní normy o hluku u nás už dávno existují. Teď ale jde o něco jiného. Tento zákon nebojuje proti hluku, ale má ambice zařadit hluk mezi společností řízené jevy.

Zákon navíc tuto problematiku řeší jen velmi formalisticky. Ve skutečnosti do naší Sbírký zákonů jen mechanicky přepisuje různé druhy plánů a hlášení, k jejichž zpracování je náš stát v této oblasti vázán směrnici EU. Zákon přinese značné administrativní nároky spojené s byrokratickým sledováním, plánováním, a podáváním zpráv orgánům Evropské unie. Přinese náklady veřejným i soukromým subjektům, aniž by řešil na úkor čeho a z jakých zdrojů budou tyto náklady financovány.

Úplně jinou věcí je to, že – v souladu se záměry vlády vztahujícími se k úplně jiné záležitosti – byla až v průběhu jeho projednávání v Parlamentu do návrhu zákona zcela neorganicky připojena Část druhá, týkající se právní formy nemocnic.

Jsou-li jednou nemocnice převedeny do sféry kompetence krajů, pak je přinejmenším sporné, zda by stát měl kraje dodatečně omezovat při volbě právní formy, kterou budou k provozování nemocnic používat. Nepovažuji za možné takto závažnou politickou otázku řešit - jakoby mimochodem - ve zcela nesouvisejícím zákoně. Zbrkllost tohoto legislativního řešení dokládá ještě další okolnost: úprava je vložena do ustanovení týkajícího se rozpočtových pravidel, které upravuje problematiku závěrečného účtu územního samosprávného celku nebo svazku obcí. Úprava, měla-li by eventuálně být přijata, věcně spadá do ustanovení týkajícího se zřizování, změn a zrušení příspěvkových organizací (tedy ne do § 17, ale do § 27 rozpočtových pravidel).

Ve svém celku takto koncipovaný zákon jen dále prohlubuje neuspokojivý stav naší legislativy a jeho účinnost by znamenala další krok k zaplevelení našeho právního řádu směrem, který naše veřejnost i poslanci sami často právem kritizují.

S pozdravem

Vážený pan
PhDr. Lubomír Zaorálek
předseda Poslanecké sněmovny
Praha